

VIDES ÍNTIMES de Noël Coward

Traducció: **Víctor Batallé i Xavier Lance**
Adaptació i Direcció: **Jaume Melendres**
Producció: **Centre Dramàtic d'Osona**

Repartiment:
Sibyl: **Laura Prat**
Elyot: **Manuel Veiga**
Victor: **David Plana**
Louise: **Carme Brugarola**
Amanda: **Montserrat Damian**

Ajudant de Direcció: **Josep Simón**
Escenografia i vestuari: **Carles Casas**
Regidor: **Josep Barcons**

*Disseny de so
i banda sonora:* **Pere Bañón**
Maquillatge: **Teresa Costa i Tort**
Perruqueria: **Pep Gallifa**

*Realització de
l'escenografia:* **Sanglas, S.A.**
Realització del vestuari: **Teresa Montells
i Pepita Puigdomènech**

Tècnics: **Manuel Flores, Agustí
Reixach i Josep M. Turón**
Fotografies: **Francesc Jiménez**
Disseny: **N. G. V.**

Amb la col·laboració de:
Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
Consell Comarcal d'Osona
Ajuntament de Vic
Centre d'Osona de l'Institut del Teatre

Comissari de l'Espai B: **Josep Colomer**

CENTRE DRAMÀTIC D'OSONA
Teatre Atlàntida

C/. Sant Fidel, 11 - 08500 VIC - Telèfon (93) 889 31 31

Director: Lluís Solà
Producció: Jordi Gallifa
Relacions Públiques: Viqui Sanz

TEMPORADA 92-93

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

CONSELL COMARCAL D'OSONA

del 16 d'octubre a l'1 de novembre 1992

De dimarts a dissabtes, 10'30 nit. Diumenge 6 tarda.

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

St. Pere més Baix, 7
Fax. 268 10 70

Tel. 268 20 78
08003 Barcelona

TEATRE ADRIÀ GUAL

VIDES ÍNTIMES

de Noël Coward

Traducció de Víctor Batallé i Xavier Lance
Adaptació de Jaume Melendres
Direcció: Jaume Melendres
Producció: Centre Dramàtic d'Osona

E S P A I
de **C U L T U R A**
T E A T R A L B

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

UNA VISITA INESPERADA

Sense demanar permís, Noël Coward va seure al davant del meu piano de cua –un luxe que només em puc permetre en somnis–, es va passar la mà pels seus cabells engominats, va teclejar les notes de "Some day I'll find you" i va dir:

– Tinc el pressentiment que d'aquí uns mesos moltes persones d'aquest país sentiran un desig irreprimible de veure "Vides íntimes". Elles encara no ho saben, però nosaltres no podem esperar que en siguin conscients, o sigui que val més que s'hi posi de seguida. He decidit que vostè dirigeixi l'espectacle.

Les cames i la veu em tremolaven quan vaig preguntar a Coward a què devia aquell honor.

– Pur atzar –va contestar–. Vostè ja deu saber que l'atzar sempre va dominar la meua vida i la dels meus personatges. Per això precisament són personatges de comèdia, tingui-ho present.

– Però l'atzar... –vaig intentar dir.

– Vistos els pressupostos, no és per atzar que vostè dirigeix teatre? ¿No és per atzar que la seva dona ideal visqués a la mateixa ciutat que vostè, considerant que la majoria dels éssers humans tenen el mal gust de residir a l'estranger?

– No ho oblidaré, mestre –vaig dir, aclaparat per la magnitud de l'argumentació–. Però doneu-me, almenys, algunes instruccions. Al capdavant, vós no sols vau escriure l'obra, sinó que la vau dirigir i interpretar d'una manera memorable.

– Vostè em va veure? –Coward em va mirar intrigat–. Doncs trobo que es conserva molt bé.

– Oh, no, mestre –vaig dir–. Lamentablement, els meus pares van decidir-se massa tard. Sempre els ho he retret.

– Llàstima –va contestar Coward–, s'ho hauria passat molt bé.

I al cap d'una moments de reflexió, va afegir:

– Però ben mirat, millor. Li dono carta blanca. Si té els diners suficients per ser genial, sigui-ho; i si no, vagi al gra. De tota manera, ni vostè, ni els actors, ni el decorador no aconseguiran destruir la meua comèdia: està escrita a prova de bomba. Inventi gags, si en sap; tregui frases o afegeixi'n, tal com feia el jove Lawrence Olivier quan la representàvem junts, amb la sinistra intenció de fer-me riure a escena. Ell explica a les seves memòries que ho va aconseguir el darrer dia, però ignora que ho vaig simular per una simple qüestió de cavalleriesitat, encara que no sàpiga ben bé què significa aquesta paraula. Aquella nit...

Coward va callar. Semblava perdut en els seus records, potser a la pista de patinatge d'algun hotel de Saint Moritz, on una tal Amanda i un tal Elyot donaven voltes i més voltes entorn del seu destí.

Al cap de deu minuts de silenci, em va semblar que calia dir alguna cosa enginyosa:

– Els còctels, mestre, ens els prendrem aquí?

– Oh, sí –va dir–. Vostè té un piano meravellós. És com el iot...

– Elyot? –vaig dir, creient que anava a explicar-me el sentit misteriós d'aquest personatge.

– És un bon joc de paraules–. Coward va riure i es va beure el bloody mary d'un sol glop.

– Faci'l servir, però que quedi clar que jo no en sóc responsable. Cada cosa al seu lloc.

Coward es va aixecar.

– Me n'he d'anar –va dir.

– A on, mestre? –vaig preguntar–. Què hi ha a l'altra banda?

– Llibres d'Història, jove –va dir. I abans d'esvanir-se, va afegir: – El meu únic error involuntari va ser morir, perquè morir és l'única cosa que no els és permesa als personatges de comèdia. Recordi-ho quan munti l'espectacle: estan condemnats a viure eternament, a perseguir objectius que mai no assoliran i a conquerir-ne d'altres que mai no s'havien proposat. Per això fan riure, per això són tan humans.

Jaume Melendres

L'espai B, espai de cultura teatral, creat el 1989 pel Centre Dramàtic d'Osona en col·laboració amb el Consell Comarcal d'Osona i amb el Centre d'Osona de l'Institut del Teatre, es proposa de contribuir a la difusió de les obres del repertori clàssic i, especialment, de facilitar la incorporació de les noves promocions d'actors al teatre professional.